

Тутакси се разнесъл на около страшния рев на тигъра. Тигърът грабнал обичното кученце на Реби, единствения вѣренъ спътникъ. Благочестивиятъ старецъ поклатилъ глава, въздъхналъ тежко и промълвилъ: „азъ съмъ бѣденъ и безпомощенъ, но всѣко нѣщо е отъ Бога. Азъ се надѣя на Бога.“

На разсъмване станалъ. Студени трѣпки минавали по слабото му тѣло. Вѣхтата дреха съвършено била измокрена. Отново той се приближилъ до вчерашната кѣща съ надежда, че ще го съжалятъ и приематъ. Но какво ужасно зрѣлище той гледалъ! кѣщичката ограбена и хората избити.

„Ахъ! извикалъ Реби Йоакимъ, ако хазайнътъ ме бѣ прибралъ миналата нощъ, то и менъ щѣха да убиятъ; ако вѣтрътъ не бѣ угасилъ ламбичката, ако моето бѣдно кученце можеше да лае, то разбойниците щѣха и менъ да намѣрятъ.“

Ние не можемъ да проникнемъ въ тайната на провидѣнието, но сме длѣжни да вѣрваме, че всѣко нѣщо е отъ Бога.

